

Csőrre töltés!

Csőrre töltés!

Kemény tél volt.

Néhányan, akik fanyalogtak a hidegtől, inkább feltarisznyáztak és továbbrepültek. Tudta mindenki, a színüket sem látni tavaszig. Az otthonülőknél, akik dacoltak az elemekkel, bőséggel ki kellett bélelni a kabátjukat, ha nem akarták, hogy a hideg befészkelje magát a csontjaikba.

Hamarosan nagy hó esett, és vastagon letakarta az amúgy is szegényes asztalkát. Nem volt fa, bokor vagy egy tenyérnyi föld, ami étellel kínálta volna őket. Sokan éheztek.

Aztán híre ment, hogy az erdő szélén van egy különleges fa, s annak mélyén egy vénséges vén bagoly magot oszt a madaraknak.

- Az ilyen bugyutaságot csak az hisz el, akinek még tojásbéj van a fenekén! - csipogták dühösen a szárnyas népek, de mivel az éhség nagy úr, vonakodva ugyan, mégis utánajártak a dolognak.

S a hír igaznak bizonyult, az odú létezett és neve is volt: *Csőrre tölts!*, hirdették az odú alá vésett betűk. Mély, éles karmolások formálták a betűket. Az odúban meglehetősen furcsa bagoly szendergett. A madarak összenéztek, megcsipogták egymás között, hogy mi lehet ez az egész. A bagoly felébredt és a madarakra meredt. Hatalmas, sárga szeme nem lett volna különös, hisz a baglyoknak többnyire sárga a szemük, de a tekintetében volt valami hideg és taszító.

A madárkák megrezzentek.

Akkor a bagoly az odú mélyére nyúlt, és szárnyával esetlenül magokat hintett a madárkák felé.

- Csőrre tölts! Tartsanak velem egy falás erejéig! - mondta akcentussal, mert hogy nem bagolyként huhogott, az bizonyos. A madarak azonban nem vették észre, csak az eléjük hulló magokat figyelték.

- Csőrre tölts! Válasszanak, kérem! - kínálta portékáját a bagoly. - Van itt minden: napraforgó, búza, töltött csibecomb, szaftos püspökfalat... akarom mondani, cirok, dió... - helyesbített gyorsan. Egyre dobálta a magokat, s azok mind közelebb hullottak hozzá, mígnem az apró szárnyasok egyszer csak ott voltak az odú alatt. A bagoly tekintete ide-oda villant, majd nagy hirtelen lecsapott közéjük.

A madarak szétrebbentek, s a bagolyról egyszeriben lehullott a lepel, vagyis a maskara, mert nem volt ő sosem az, akinek vallotta magát, csupán egy elhízott macska, aki nem tudott már az egerek után futni.

Sajgó tagokkal kullogott haza. Otthon felpattintott egy füstölt halkonzervet, ivott mellé egy tálka tartós tejet, és unottan nézte tovább a tévét, megfogadva, hogy egy ideig kerüli a kreatív műsorokat és a nagymacskák kalandos életéről szóló természetfilmeket.

GUTICSABA